

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2023 r.

sprawy **M. P. (P.)**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art.178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 462/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 25 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 630 zł, a w połowie kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 95/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 462/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 kk poprzez jego niezastosowanie, polegająca na tym, że Sąd Rejonowy w Lesznie, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, dokonał błędnej subsumpcji – poprzez zakwalifikowanie zarzucanego oskarżonemu czynu jako wykroczenia z art. 87 § 1 kw, podczas gdy w rzeczywistości zachowanie oskarżonego M. P. wyczerpywało wszystkie znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy uznał za celowe podkreślenie na wstępie, że wobec braku zdefiniowania stanu „pod wpływem środka odurzającego” oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu”, którym posługuje się art. 87 § 1 kw, sąd rozpoznając sprawę o przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione pod wpływem środka odurzającego, a więc także o przestępstwo z art. 178a § 1 kk, każdorazowo musi ustalić, czy środek ten miał realny wpływ</p>		

na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu. Znamienne jest przy tym, iż wyznaczone od niedawna przez biegłych progi stanu po użyciu i stanu pod wpływem środka są progami wyznaczonymi na potrzeby farmakologii i w żaden sposób nie mogą być jednoznacznie traktowane jako wyznaczniki stanu „po użyciu” i stanu „pod wpływem” środka odurzającego w rozumieniu przepisów prawa karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2022 r. dotyczący amfetaminy, sygn. akt III KK 205/22, Legalis nr 3457530). Powyższe uwagi mają charakter porządkujący i wprowadzający do dalszych rozważań w zakresie omawianego zarzutu. Skarżący zasadniczo nie negował bowiem wskazań wynikających z przytoczonego judykatu oraz innych cytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a wręcz przytoczył tożsame poglądy we wniesionym środku odwoławczym. W świetle powyższego dziwić może podjęta w apelacji próba wykazania, że jednak kluczową rolę dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie drugiego z zarzucanych mu czynów winien mieć poziom stężenia środka odurzającego stwierdzony w trakcie badania jego krwi przez biegłego z dziedziny toksykologii. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego, z którym tutejszy Sąd Okręgowy w pełni się zgadza, wyraźnie wskazuje, że wymienione kryterium ma znaczenie w połączeniu ze stwierdzeniem, że sposób zachowania sprawcy świadczył o tym, że zażyty środek odurzający miał realny wpływ na jego sprawność psychomotoryczną jako kierującego pojazdem w

stopniu podobnym do znajdowania się pod wpływem alkoholu. Dlatego te wskazania prokuratora w apelacji należało ocenić jako nieprzekonujące.

Poza tym skarżący zmierzał do podważenia słuszności stanowiska Sądu Rejonowego, zgodnie z którym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że środek odurzający po którego zażyciu oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, miał realny wpływ na jego sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym do znajdowania się pod wpływem alkoholu. Pomijając już to, że oskarżyciel publiczny nie zgłosił zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co wobec treści apelacji zdecydowanie powinien uczynić, to również i te zastrzeżenia okazały się niesłuszne. Apelujący akcentował okoliczność wskazaną w uzasadnieniu wyroku (w części rozważań prawnych), że oskarżony po zatrzymaniu go do kontroli przez funkcjonariuszy Policji miał rozszerzone źrenice. Wskazanie to było nieskuteczne gdyż takie ustalenie nie zostało przez Sąd Rejonowy poczynione w stanie faktycznym. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności z zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy mieli styczność z oskarżonym w miejscu zatrzymania do kontroli, nie wynikało natomiast aby M. P. w trakcie interwencji miał rozszerzone źrenice. W treści protokołu z pobrania krwi zapisano zaś, że źrenice pacjenta były normalne. Sąd I instancji zatem w sposób bezpodstawny analizował tą okoliczność, skoro nie miało to żadnego dowodowego potwierdzenia. Na marginesie, Sąd Rejonowy przyjmując nawet

do rozważań prawnych taki niekorzystny dla podsądnego element, nie wyprowadził z tego negatywnych dla niego wniosków. Natomiast skupiając się na okolicznościach wynikających z zebranego materiału dowodowego należało wspomnieć, że funkcjonariusze Policji zeznając wskazywali na szybszą jazdę R. (...) po szutrowej drodze, nerwowość i pobudzenie podsądnego oraz zapach marihuany wydobywający się z kabiny tego samochodu, którym kierował oskarżony. Sąd odwoławczy za Sądem Rejonowym uznał jednak, że wymienione wyżej okoliczności nie świadczyły w sposób nie budzący wątpliwości aby zażyty przez oskarżonego dnia poprzedniego w godzinach wieczornych (wg wyjaśnień M. P.) środek odurzający, w czasie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego ujętym w akcie oskarżenia, miał wpływ na jego zdolności psychomotoryczne w takim stopniu jak alkohol w stężeniu powyżej 0,25 mg/l. Istotne jest, że kwestia szybkiej jazdy oskarżonego po szutrowej drodze nie została przez policjantów dookreślona i właściwie nie ustalono z jaką prędkością podsądny mógł oraz faktycznie poruszał się po wspomnianej drodze. Jeden z policjantów twierdził, że sposób jazdy oskarżonego wyglądał jakby się gdzieś śpieszył i rzeczywiście tak mogło być (co trafnie przyjął w swoim uzasadnieniu Sąd Rejonowy), zwłaszcza wobec ustalenia, że oskarżony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej musiał dużo jeździć samochodem. Co ważne, tor jazdy nie budził żadnych zastrzeżeń. Pozostając jeszcze w temacie powodów podjęcia interwencji Policji wobec M. P. to nie stwierdzono,

że decyzja o zatrzymaniu oskarżonego była spowodowana podejrzeniem o kierowanie pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym pod wpływem niedozwolonych substancji. Takie sugestie znalazły się we wniesionej apelacji, jednakże nie były one zgodne z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którzy raczej wiąźali sposób jazdy samochodem oskarżonego z kradzieżami jakie miały niedawno miejsce na pobliskim osiedlu mieszkaniowym. Jednoznacznego powodu zatrzymania M. P. do kontroli nie stwierdzono. Z kolei nerwowe zachowanie oskarżonego po zatrzymaniu go do kontroli także nie mogło zaważyć na przypisaniu mu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178a § 1 kk. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wspomiana przez policjantów nerwowość zachowania podsądnego mogła wynikać z samego faktu zatrzymania go przez Policję, zwłaszcza mając świadomość, że poprzedniego dnia palił marihuanę, co mogło zostać wykryte odpowiednimi testami, bądź badaniem krwi. Na koniec warto jeszcze zaznaczyć, że żadnych negatywnych spostrzeżeń co do wyglądu i zachowania oskarżonego nie stwierdził lekarz badający go przed pobraniem krwi, co miało miejsce 2 godziny 20 minut od chwili zatrzymania. Co jeszcze warto podkreślenia, z opinii biegłego toksykologa z (...) w P. A. T. wynikało dodatkowo, iż nie da się ustalić jak szybko dana osoba eliminuje substancje odurzające z organizmu.

Podsumowując, tutejszy Sąd z pełnym przekonaniem stwierdza, że kierowanie pojazdami mechanicznymi pod wpływem

środków odurzających niesie za sobą duże niebezpieczeństwo i konieczne jest odpowiednio stanowcze reagowanie na tego typu zachowania, a akceptacja pobłażliwego traktowania sprawców tej kategorii przestępstw jest wykluczona. Niemniej jednak dla przypisania przestępstwa z art. 178a § 1 kk niezbędne jest w pierwszej kolejności ustalenie w oparciu o materiał dowodowy danej sprawy, że środek odurzający jaki ów kierujący pojazdem zażył, miał wpływ na jego zdolności psychomotoryczne w stopniu podobnym jak znajdowanie się pod wpływem alkoholu. Tymczasem w tej konkretnej sprawie przyjęcie takiego ustalenia, wbrew odmiennym wskazaniom prokuratora zawartym w jego środku odwoławczym, nie było możliwe. Sąd I instancji wszystkie te okoliczności wszechstronnie i wnikliwie rozważył, czego efektem było dokonanie zmiany zarówno opisu jak i kwalifikacji prawnej drugiego z czynów zarzucanych M. P., na wykroczenie z art. 87 § 1 kw. Była to właściwa i w pełni uzasadniona decyzja organu orzekającego. Warto jeszcze na koniec zaakcentować, że zgodnie z opinią toksykologiczną, do której również odwoływał się apelujący, wysokie stężenie (...) we krwi oskarżonego stwierdzone w trakcie badania próbki jego krwi wskazywało jedynie na możliwe oddziaływanie na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila. Opinia ta nie była więc jednoznaczna i kategoryczna, a przez to nie mogła zaważyć na przypisaniu oskarżonemu odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, zwłaszcza gdy ustalony sposób jego zachowania w trakcie jazdy, podczas interwencji Policji

<p>oraz przy pobraniu próbki krwi nie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie, że spożyte przez niego dzień wcześniej narkotyki wpływały na jego zdolności psychomotoryczne jako kierowcy w stopniu podobnym do znajdowania się pod wpływem alkoholu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 10 poprzez uznanie oskarżonego M. P. winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk i wymierzenie kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości stawki w kwocie 25 zł; orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 kk, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Zgromadzony w tej sprawie wiarygodny materiał dowodowy, wbrew wskazaniom apelacji, nie dawał podstaw dla stwierdzenia, że zażyty przez oskarżonego dzień wcześniej środek odurzający miał wpływ na jego zdolność psychomotoryczną podobną jak znajdowanie się pod wpływem alkoholu. Nie było więc podstaw faktycznych i prawnych aby przypisać oskarżonemu odpowiedzialność</p>		

karną za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. A jedynie odpowiada on za wykroczenie z art. 87 § 1 kw.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przechodzącej w dowolną i sprowadzającą się do bezkrytycznego uznania, że posiadane przez oskarżonego 33,80 gramów amfetaminy i 46,99 gramów konopi innych niż włókniste oznacza posiadanie substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w znacznej ilości, w sytuacji gdy oskarżony jako osoba uzależniona od marihuany palił ją codziennie, amfetaminę zażywał raz lub dwa razy w miesiącu, a jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakteru działania substancji psychotropowej dla organizmu człowieka jest różne dla osoby nieuzależnionej, uzależnionej, mającej uwarunkowania biologiczne organizmu do większej podatności na środki odurzające i substancje psychotropowe i mniejszej podatności, a więc uznania, że ilość posiadanych substancji psychotropowych i środków odurzających przez oskarżonego mogłaby doprowadzić do odurzenia kilkudziesięciu osób jest wyłącznie teorią, a nie stwierdzeniem opartym na zgromadzonym w toku postępowania sądowego materiale dowodowym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych podstaw dla uwzględnienia podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy przepisu art. 7 kpk. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie mogła zostać uznana za dowolną. Wręcz przeciwnie była ona swobodna i dokonana z poszanowaniem wszystkich dyrektyw wartościowania materiału dowodowego ustanowionych w wymienionym przepisie, a więc zasad wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Sąd I instancji ocenił wszystkie zgromadzone dowody, zestawiał ich treść ze sobą i przypisał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich bądź jedynie ich częściom, które zasługiwały na przypisanie takiej cechy w świetle art. 7 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego nie zasługiwało na akceptację organu odwoławczego.</p> <p>Warto nadmienić, że w ramach tego zarzutu obrońca nie wskazał, które konkretnie z dowodów poddanych ocenie przez Sąd Rejonowy miałyby zostać ocenione w sposób niepoprawny. Skarżący skupił się jedynie na wykazaniu, że ustalona ilość narkotyków jakie posiadał oskarżony (która to ilość nie była negowana w apelacji) nie mogła zostać uznana za „znaczną” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednakże jego argumentacja nie spotkała się z aprobatą organu odwoławczego. Podkreślić należy, że podsądny posiadał dwa rodzaje narkotyków: marihuanę</p>	

oraz amfetaminę. Jednorazowe dawki każdego z tych narkotyków są różne, albowiem o ile dla marihuany zasadniczo jednorazowa dawka oscyluje w granicach 0,5 g do 1 g, to w przypadku amfetaminy taka jednorazowa dawka wynosi od 0,1 do 0,2 grama (por. wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt IV KA 249/22, Lex nr 3362939; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt II AKa 76/20, Lex nr 3333553). Przenosząc powyższe wskazania na grunt kontrolowanej sprawy, należy przyjąć, że niewątpliwie ilość narkotyków jakie zostały zatrzymane w domu oskarżonego wyczerpywała znamię „ilości znacznej” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii albowiem były one wystarczające dla odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób. Nie ma przy tym większego znaczenia, że oskarżony jest osobą uzależnioną od substancji narkotycznych (wg obrony), które miał w przeszłości przyjmować regularnie albowiem zagadnienie „znacznej ilości” określane jest w oparciu o kryterium obiektywne, a nie jednorazową ilość narkotyku przyjmowaną przez sprawcę. Potwierdzenie tego stanowiska można znaleźć w orzecznictwie, w którym wyraźnie wskazano, iż nawet większe potrzeby osoby uzależnionej zażywającej duże ilości narkotyków nie powodują podwyższenia progu znacznej ilości, która jest kryterium zobiektywizowanym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 154/22, Lex nr 3478014). Abstrahując od powyższego trzeba było zauważyć, że apelujący przemilcza zabezpieczoną

<p>u oskarżonego ilość amfetaminy, której przecież w/wym miał używać tylko sporadycznie, a już tylko ten narkotyk przez niego posiadany wypełniał znamię „znaczności” z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (minimum to 169 porcji zakładając nawet większą wagę niż przyjął Sąd Rejonowy tj. 0,2 g, a nie 0,1 g na 1 działkę).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego z pkt 1 części wstępnej wyroku poprzez zmianę kwalifikacji karnej czynu i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu opisanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Prawidłowe było przy tym przyjęcie, że ilość narkotyków zatrzymanych w miejscu zamieszkania oskarżonego wyczerpywała znamię „znacznej ilości” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii było zupełnie nietrafione.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3-3.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 8 § 1 kpk poprzez naruszenie zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów, polegająca na przyjęciu przez sąd ustaleń i założeń innych sądów karnych co do ilości, porcji narkotyków wystarczających do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy zaznacza, iż podane w pkt 3.2. wielkości stanowiące jednorazowe dawki danego typu narkotyku to wskazania powszechnie przyjmowane w doktrynie i orzecznictwie sądów karnych, które merytorycznie bazują na wiedzy specjalistów badających środowiska osób zażywających środki odurzające oraz substancje psychotropowe. Nie sposób więc przyjmować, że powołanie się przez Sąd Rejonowy na te wielkości jednorazowych dawek narkotyków stanowiło naruszenie zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów wyrażonej w art. 8 § 1 kpk. Przeciwnie stanowisko obrońcy w tej kwestii, wedle którego Sąd I instancji miałby bezrefleksyjnie orzekać wedle założeń innych sądów karnych co do ilości, porcji narkotyków wystarczających do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu, było chybione w stopniu oczywistym i nie znajdowało logicznego uzasadnienia. Obrona nie zaproponowała przy tym żadnej własnej „receptury”, dla czynienia ustaleń w tym zakresie,</p>		

<p>a wręcz z zaprezentowanego stanowiska płynie wniosek, że nie można ustalić jaka ilość osób mogłaby zostać odurzona posiadanymi przez oskarżonego środkami narkotycznymi. Tak skonstruowaną linię obrony można nazwać pomysłową ale na pewno nie skuteczną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku poprzez zmianę kwalifikacji karnej czynu i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu opisanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd odwoławczy nie stwierdził by w kontrolowanej sprawie doszło do naruszenia zasady procesowej wyrażonej w art. 8 § 1 kpk. Nie było więc powodów aby dokonywać jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Obraza przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast art. 62 ust. 1 w/w ustawy,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie wykazał, aby oskarżony M. P. posiadał środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznej ilości w rozumieniu przepisu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. aby ilość ta mogła doprowadzić do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ważne jest, iż zarzut obraży prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt V KK 625/21, Lex nr 3369850). Skoro więc obrońca oskarżonego nie zdołał wykazać żadnych nieprawidłowości po stronie Sądu Rejonowego zarówno co do oceny wiarygodności zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, jak i ustalenia, że ilość narkotyków zatrzymanych w domu oskarżonego była „ilością znaczną” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu</p>		

<p>narkomanii, to równie niesłuszny jest omawiany w tym miejscu zarzut obrazy prawa materialnego oparty na błędnym założeniu, że ilość narkotyków jakie posiadał M. P. nie była „ilością znaczną” w rozumieniu w/w przepisu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku poprzez zmianę kwalifikacji karnej czynu i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu opisanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie „znaczej ilości” narkotyków posiadanych przez oskarżonego były prawidłowe, a w konsekwencji przypisanie podsądnemu przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii było uzasadnione.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Obraza przepisów postępowania, tj. art. 170 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych w postaci zeznań świadków na okoliczność sytuacji osobistej,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>rodzinnej i zawodowej obwinionego, zachowania obwinionego przed popełnieniem przez niego wykroczenia, inicjatyw podejmowanych przez obwinionego, pozytywnej opinii o obwinionym w społeczeństwie, a także na okoliczność pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniającej orzeczenie kary z zachowaniem prawa do kierowania pojazdami, dla których wymagane jest posiadanie kategorii B jako wystarczającej dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, które miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie zastosowania środków karnych.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przeprowadzona kontrolna analiza akt sprawy nie potwierdziła wskazań apelującego obrońcy jakoby Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie wymienionych w tym wniosku osób w charakterze świadków na okoliczność sytuacji osobistej, rodzinnej i zawodowej oskarżonego, jego zachowania przed popełnieniem czynu z pkt II, inicjatyw podejmowanych przez oskarżonego, pozytywnej opinii o nim w społeczeństwie. Sąd meriti na rozprawie mającej miejsce w dniu 25 stycznia 2022 r. dopuścił dowody z dokumentów w postaci zaświadczeń Stowarzyszenia (...) z dnia 22 listopada 2021 r. i 19 stycznia 2022 r., opinii kierownika ds. obsługi produkcji i logistyki wewnątrzzakładowej z dnia 25 listopada 2021 r. (...) Sp. z o.o. oraz opinii Prezesa zarządu KS K. W. z dnia 25 listopada 2021 r.</p>		

Ponadto Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. 214 § 1 i 4 kpk zwrócił się do kuratora sądowego o przeprowadzenie wywiadów u oskarżonego na okoliczność sytuacji osobistej, rodzinnej i zawodowej oskarżonego, zachowania się przed popełnieniem zarzucanych mu przestępstw, opinii jaką posiada w środowisku, jak również jego inicjatyw społecznych. Wywiad taki został przeprowadzony w dniu 3 marca 2022 r. i włączony w poczet materiału dowodowego. Jak z powyższego wynika, wszystkie okoliczności, na które obrońca oskarżonego domagał się jeszcze dopuszczenia kolejnych dowodów zostały ustalone zgodnie z jego żądaniem. Pomimo więc, że nie przesłuchano wymienionych we wniosku dowodowym osób w charakterze świadków to na podstawie dokumentów przedłożonych przez obrońcę do akt sprawy oraz treści wywiadu kuratora ustalono w/w okoliczności w sposób jakiego obrońca oczekiwał. Apelujący zdaje się, że nie dostrzegł tego, zgłaszając w tym zakresie zarzut odwoławczy, który w tej sytuacji nie mógł być uznany za uzasadniony. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem i zgodnie z procedurą karną, postanowieniem z dnia 24 marca 2022 r. oddalił te wnioski obrony, na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk. W niniejszej sprawie nie budziło też wątpliwości, że Sąd procedował na podstawie Kodeksu postępowania karnego, gdzie w wyniku procesu doszło do skazania nie tylko za wykroczenie ale też za przestępstwo.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie

zasadny

<p>II części wstępnej wyroku poprzez orzeczenie wobec obwinionego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Okoliczności, na które miały zostać przeprowadzone wnioskowane przez obrońcę dowody zostały bowiem ustalone zgodnie z żądaniem obrony. Niemniej okoliczności te nie mogły samodzielnie determinować czasu trwania orzekałego obligatoryjnie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wykroczenie z art. 87 § 1 kw, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Odnosząc się jeszcze do zawartego w zarzucie stwierdzenia jakoby wystarczające było orzeczenie wobec obwinionego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem tych, do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kategorii (...) należy wyjaśnić, że w orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, iż orzekany zakaz musi dotyczyć co najmniej tego rodzaju pojazdu, który sprawca prowadził, popełniając czyn zabroniony. Pozbawione racjonalności byłoby bowiem wyłączenie z zakresu zakazu pojazdu, który sprawca prowadził popełniając przestępstwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt IV KK 395/09, Lex nr 570153; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2009 r., sygn. akt V KK 364/08, OSNSK 2009, poz. 167; wyrok</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2008 r., sygn. akt II KK 225/07, OSNSK 2008, poz. 6). W świetle powyższego i będąc przekonany, iż analogicznie sytuacja przedstawia się z prowadzącymi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym czy powietrznym po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, Sąd Okręgowy uznał za nieuzasadnione argumenty obrońcy mające przemawiać za wyłączeniem z orzeczonego zakazu pojazdów, do których prowadzenia potrzebne jest prawo jazdy kategorii (...), skoro właśnie prowadząc tego typu pojazd mechaniczny, konkretnie samochód dostawczy marki R. (...), M. P. dopuścił się popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że przyczyną zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy było nerwowe zachowanie polegające na jeździe nieco szybciej niż by na to wskazywała droga, którą oskarżony się poruszał, w sytuacji gdy zarówno świadek D. K. jak i J. K. nie wskazali jaką prędkością poruszał się oskarżony a jaką powinien się poruszać, wobec czego nie sposób uznać, za fakt „nerwowe zachowanie polegające na jeździe nieco szybciej niż by na to wskazywała droga”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Warto wyjaśnić, że aby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny, niezależnie od prawidłowości jego nazwania i wskazania podstawy jego podniesienia, musi on prowadzić do jednoznacznego ustalenia, iż sąd I instancji wbrew dowodom ustalił przebieg zdarzenia odmiennie niż z nich wynikało. Konieczne jest jeszcze wypełnienie jednej przesłanki warunkującej jego trafność, a mianowicie zgłaszany błąd w ustaleniach faktycznych jest tego rodzaju, iż mógłby on mieć wpływ na treść wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 438/21, Lex nr 3399224). Mając na względzie powyższe należało w pierwszej kolejności dostrzec, iż wymienione w zarzucie, wskazania Sądu I instancji na temat przyczyny zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji zostały oparte na wiarygodnych dowodach, a mianowicie zeznaniach tych interweniujących policjantów. Trudno bowiem byłoby ustalać przyczynę podjęcia interwencji wobec M. P. na podstawie jakichkolwiek innych dowodów, bowiem jedynie policjanci mogli odpowiedzieć na pytanie dlaczego zdecydowali się wymienionego zatrzymać. Nie było najmniejszych podstaw by zeznania funkcjonariuszy Policji w tym zakresie podważać w jakiegokolwiek części. Nie ma przy tym znaczenia, że zarówno D. K., jak i J. K. nie wskazali z jaką prędkością poruszał się oskarżony, a z jaką powinien się poruszać. Policjanci nie podali bowiem, że oskarżony przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość (nie dokonywali oni pomiaru prędkości), tylko wskazali, iż w ich ocenie poruszał

<p>się on z większą prędkością aniżeli zazwyczaj jeżdżą po tej szutrowej drodze inni uczestnicy ruchu. Było to więc ich subiektywne odczucie i nie stało na przeszkodzie by przyjąć je jako część ustaleń faktycznych w zakresie podania przyczyny podjęcia interwencji wobec oskarżonego, przy czym należy zaznaczyć, że policjanci niecodzienny sposób poruszania się oskarżonego po tej drodze łączyli również z kradzieżami jakie miały miejsce na położonym nieopodal osiedlu i dlatego zdecydowali się prewencyjnie sprawdzić ten samochód i jego kierowcę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku poprzez orzeczenie wobec obwinionego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wskazany wniosek nie był zresztą nawet skorelowany z treścią omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego: Rażąca niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>okres 2 lat poprzez pominięcie przez Sąd okoliczności mających wpływ na wymiar środka karnego, a tym samym, w sytuacji gdy sprzeciwia się temu prawidłowa ocena stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu, a także cele zapobiegawczo-wychowawcze w stosunku do sprawcy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by orzeczonego przez Sąd I instancji zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 2 lat był rażąco surowy. Należy zauważyć, że oskarżony poruszał się samochodem, do którego co prawda jest potrzebne jedynie prawo jazdy kategorii (...), ale gabarytowo największym z dostępnych na rynku pojazdów zaliczanych do tej kategorii. Ponadto M. P. będąc w stanie po użyciu środków narkotycznych planował tego dnia używać samochodu do dalszej jazdy w celach zarobkowych. Nie bez znaczenia jest też wynikający z wyjaśnień samego oskarżonego fakt, że ten mimo prowadzenia działalności gospodarczej wiążącej się z codziennym kierowaniem samochodem, każdego dnia wieczorem, po pracy, palił marihuanę, a dodatkowo raz bądź dwa razy w miesiącu zażywał amfetaminę. Stawiało to pod dużym znakiem zapytania postawę podsądnego jako odpowiedzialnego uczestnika ruchu drogowego oraz bezpieczeństwo jego jazdy. M. P. przyznając się do codziennego palenia marihuany nie krył, że inkryminowane zdarzenie z dnia 23 marca 2021 r. nie było</p>		

odosobnionym przypadkiem kiedy prowadził pojazd mechaniczny po użyciu środków narkotycznych. Nie sposób traktować więc oskarżonego jako kompetentnego, rozważnego uczestnika ruchu drogowego, respektującego podstawowe normy prawne obowiązujące w polskim porządku prawnym. To natomiast, że jego zachowanie niesło za sobą ryzyko dla innych uczestników tego ruchu przemawiało za odpowiednio długim wykluczeniem oskarżonego od kierowania pojazdami by zapewnić bezpieczeństwo innym, a dodatkowo w sposób odpowiedni uświadomić sprawcy, że prowadzenie samochodu po zażywaniu narkotyków jest absolutnie niedopuszczalne. Sąd Rejonowy decydując o długość okresu zakazu prowadzenia pojazdów uwzględnił pozytywną opinię o oskarżonym w jego środowisku lokalnym, działalność społeczną oraz fakt, że podjął terapię uzależnień i nie zażywa środków narkotycznych. Okoliczności te nie mogły jednak zadecydować o złagodzeniu zakazu prowadzenia pojazdów do ustawowego minimum 6 miesięcy. Należało mieć bowiem przy tym na względzie szereg okoliczności niekorzystnych, wyżej przypomnianych, które zaważyły na sprawiedliwej decyzji o orzeczeniu tego zakazu na okres 2 lat.

Na powyższe ustalenia i rozważania nie mogły mieć znaczącego wpływu argumenty obrońcy skarżącego, że do wykonywania pracy niezbędne jest mu uprawnienie do kierowania samochodami osobowymi. Nie kwestionując tych deklaracji co do charakteru wykonywanej pracy należało wskazać na tą istotną okoliczność, że oskarżony z pełną świadomością zasiadł za kierownicą samochodu dostawczego będąc w

<p>stanie po użyciu środka działającego podobnie jak alkohol. Mało tego, czynił to w zasadzie notorycznie, wiedząc, że za takie zachowanie mogą mu zostać odebrane czasowo uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, tak mu potrzebne do wykonywanej pracy. Utrata możliwości kierowania pojazdami w tym przypadku powinna być zatem odpowiednio dolegliwa, a skrócenie zakazu stanowiłoby wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości i w odbiorze społecznym również mógłby wywołać przekonanie o niskiej społecznej szkodliwości tego typu czynu. Wobec tego wszystkiego, Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że orzeczony w zaskarżonym wyroku 2-letni okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów jest trafny i dostosowany do wszystkich okoliczności tego przypadku, zarówno podmiotowych, jak i tych przedmiotowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku poprzez orzeczenie wobec obwinionego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Orzeczony przez Sąd Rejonowy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na 2 lata był adekwatny do okoliczności czynu, jakiego dopuścił</p>		

się M. P.. Nie było powodów uzasadniających orzeczenie tego zakazu na krótszy okres czasu.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy objął kontrolą instancyjną kary orzeczone za przypisane M. P. przestępstwo i wykroczenie i nie stwierdził by którakolwiek z nich była niewspółmiernie surowa.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Jeżeli środek odwoławczy pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 i 2 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast art. 633 kpk stanowi, że koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.</p> <p>W przedmiotowej sprawie zostały wniesione dwie apelacje: przez prokuratora i obrońcę i żadna z nich nie została uwzględniona. Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, tj. kwotę 10 zł (1/2 ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) oraz kwotę 15 zł (1/2 opłaty za wydanie karty karnej co wynika z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego; Dz. U. z 2014 r. poz. 861). Łącznie 25 zł oraz wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 630 zł której wysokość określił na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). W połowie zaś kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak